

FahiŒe Ve EŒkiya

– KARDELEN · 10 Temmuz 2012

Karanlık gecelerin koynunda barınır

FahiŒe duygular

Ve

Nemli bir rutubet kokusu yayılır ortalıĒa

Havada bir melodram

Ondandır ki her gece

Bir fahiŒe doĒurur bu havalar...

Ardından Hoyrat bir rüzgar savrulur kafkasların yamacından

EŒkiya bir yürek fırar eder ten beyazı fahiŒeye

Ve intikam çanları çalındıĒında

FahiŒenin kollarında bulur eŒkiya kendini

Sarılr eŒkiya, sarılır sımsıkı

Tüm Œehvetiyle...

Savunmasız ve korunmasızdır artık fahiŒe

Bin çıĒlıĒı...

Bir eŒkiya suskusuna yenik dŒmŒtr ve

Suskusu olmuŒtur fahiŒenin son çırpınıŒları...

ÇıĒlıklarsa boŒuna

Her Œey bitmiŒtir artık...

Kır bir atın terkisine yüklenirken tüm utançlar

Vakurlu...

Bir o kadar da amiyane...

Zamanın çirkef yüzüne dalarken gözleri

KirpiĒi bir ok gibi saplanır yreĒine fahiŒenin

Ve her saplanıŒlarında yreĒinden

İki damla kan süzülür acı ile

Her acı bir çıĒlık oluŒturur dudaĒında

Tıpkı martıların tiz çıĒlıkları gibidir bu

Bazılarınıninsa

(O)nur diye övündükleri

Kuru bir aĒacın kovuĒuna gizlenmiŒ

Utançlarıdır aslında...

U t a n ç l a r ı !

Kardelen
Serap Sönmez